

Balázs K. Attila

[BÚN]

Te voltál az, ki más.
Hátad a Plútónak
nekivetve, szívedbe
karmol a remény.
Feléd suhog a fény,
akár a fejsze.

[EGY RESZKETŐ]

Egy reszkető kis véres szerkezet
hátrál a tárgyak közötti résben.

Vörös-kéken felragyog az ég:
honnan ez az akarás mégis, lenni

az, kit kézen fog
ez az ajándékba kapott

délelőtt. Végül itt hagyott szavaid
szeretnék felfeszegetni, de kiderül:

csupán ivó legyek egy megvert
ló szemében. Szikla-

peremről zsákba varrva hullsz,
saját arcába harapó, őrzöngő szörnyeteggel.

[ÖNARCKÉP III.]

Egy puha állat verdes a vaksötétben,
egy kötél vége a kezemhez ér.

Mibe kerülne állni a verőfényben,
odébb lökni véletlen csodákat.

Megsimogatni kételyek lánctalpait.
Alattuk ráncos felmenők szégyene lüktet.

Most néhány szó fordul ki belőlem,
mint fehérlő koponyacsontok a felázott avarból.

[BÚNHÓDÉS]

Talán kár volt odadobni az első álmot,
s most, hogy a Plútón túl vagyok,

hátamba kapaszkodik a fény.
Egy ismeretlen állat zsigereiből

ideszivárognak a versek, s mintha
gyerekeim neszezése is ott rezegne

az értelmetlen jövőben. A csend
tányéraknáitól alól combomba

vágódik az emlékek vasgolyója.
Aztán rovarok kitin-zizegésében

a feledés ideboruló oszlopai.
Egy jéghideg mondatom mezejében állok.

A vándor rézkarcoló, 1998
(23 x 33 cm, rézkarc)